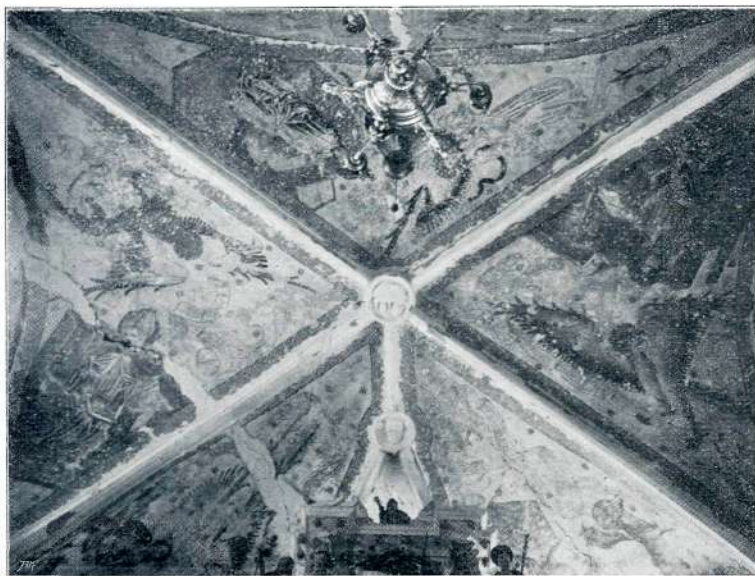


orodje, — zlasti so nas zanimala harpune in druge priprave, ki jih rabijo pri lovu na kite, — ribiške koče in čolni, njih domača oprava in obleka. Laponci imajo sobo zase, ki je še prav posebno zanimiva.

Trgovin je veliko, so okusno opravljene, pa silno drage. V Tromsøe prihaja mnogo Angležev: ti pa pokupijo ravno to, kar je najdražje. Tovarnar Lindner je pripovedoval pri kosilu: „Stopil sem v prodajalno, kjer so ponujali prav lepo kožuho. Vprašam po ceni. Za kožuh najmanjšega belega medveda je zahteval gospodar 200 norveških kron (= 270 K). Velikanskega medveda je cenil na 600 kron. Za preprosto jelenovo rogovje je terjal 15, za roženo bodalo 10 kron. Poslovil sem se, ne da bi bil kaj kupil. Ti ljudje so vam hujši kot Židi.“



IZ CERKVE SV. NIKOLAJA PRI IHANU: NA SVODU

Na prostornem trgu stoji velika, lesena protestantska cerkev. V njej smo videli dokaj čedno oltarno sliko: „Det er fuldbragt!“ (Dopolnjeno je!) Ne daleč od glavne ulice stoji tudi katoliška cerkev Mater božje. Zelo majhna je in zelo preprosta; in vendar, kako všeč nam je, ko vidimo cerkvico prav lepo okrašeno s slikami, banderi in venci! Poprašam v župnišču, pa izvem, da župnika ni doma, da je pred tremi dnevi došel v Tromsøe škof Fallize iz Kristjanije na birmo, da ga je domači župnik spremlil do „sosednjega“ sobrata v Harstadu, par sto kilometrov proti jugu, kjer prav ta dan škof birmuje. Severno od Trondjema so tri katoliške cerkve: v Harstadu, Tromsøe in Hammerfestu. Katolikov je v tromsøeški župniji 50, birmancev je bilo 5.

Presenetilo nas je, da v Tromsøe ni skoro nikakih gostilen. Alkohola ni dobiti razen v imenitnih

hotelih za tujce. Domačini opojnih pijač menda ne pokusijo; zato pa tembolj pijo čaj, kavo in podobne tekočine. Na Lofotih so se namreč svoj čas godile velike nerodnosti, ker so ribiči preveč pili; prepirali in pobijali so se med seboj in tudi potonilo jih je mnogo, ko so bili pijani. Zato je vlada strogo prepovedala alkohol za oni čas, ko ribarijo krog Lofotov. Tako so se domačini odvadili opojnih pijač. Bral sem pa, da so se Laponci vdali žganju in se vsled tega npravno zelo izkvarili.

S čim se pečajo meščani, nam pove — nos, kajti po vsej okolici pošteno smrdi. Domačini love ribe, jih suše in izdelujejo ribje olje; odtod neprijetni duh, ki nas bode v nos tembolj, ker doslej takih vonjav še nismo bili vajeni. Marsikatera „miss“ tišči robec pred usta, ko stopa v Tromsøe. Sicer se

pa nos tudi privadi in v par urah ne vohamo ničesar več. Da ne bi bilo ribjega smrada in umazanih Laponcev, ki nas povsod zasledujejo in preganjajo, bi nam mesto prav ugajalo; saj so hiše in ulice prav snažne. Kakor Norvežanke sploh, tako tudi Tromsøeške ljubijo cvetke; po oknih ugledamo veliko lončkov z raznovrstnimi pisanimi rožami. Posebno lep cvetličnjak so vzgojili pred muzejem.

Mladina je na Lofotih istotako živahna kot pri nas. Po ulicah so kričali otročaji in brodili po blatu. Nato so se spravili v čolne, veslali do našega parnika, ga ogledavali od vseh strani, plezali po stopnicah in ponujali sveže šopke gospem in gospodom. Večji dečki so se izkušali, kdo bolje in hitreje vesla; deklice pa so zapele otožno narodno pesem. Mornarji so tačas nakladali pre-

mog in pitno vodo, tako da je ljudi in čolnov vedno mrgolelo krog Blücherja.

Popoldne smo Laponcem vrnili obisk; šli smo k njim v vas, v dolino Tromsdal na norveški celini. Na čolnih smo se prepeljali čez preliv. Izstopili smo v pravem blatu. Dež je lil neprenehoma. Čital sem v Baedekerju: „Od obrežja do laponskih šatorov je tri četrt ure hoda. Tla so ponekod močvirnata; zato moraš obuti prav trdne črevlje.“ Kolika je človeška radovednost! Zaradi nečednih Laponcev smo brodili po blatu skoraj uro daleč. Vozniki so nam sicer ponujali kočije, enovprežne in dvovprežne; s cenami so pa silno pretiravali; za kratko pot so terjali 12 do 15 kron (= 16—20 K). Ponujali so nam tudi osedlane konje, menda po 8 kron (= 10 K 80 h). Zato smo jo rajši mahnili peš po redkem brezovem gozdu.